

שני שירים אחרי המלחמה

א. בלדה על יושבי המקלטים

גבורה איננה העדרו של כפור הפחד כי אם האמץ להודות בו בלי לחדל מהנקת תינוק בוכה ברעם הבומים, או אשושם של נפגעי החרדה בולריאן, או הצמדת ישיש אסתמטי לקצה משאף גואל על סף ההשנקות, או פברוקו של שביב חיוך כוזב לילד ברעד בפרקינסון כתלי המקלטים.

גבורה איננה רק מסע-האלנקות האימתני ההוא, הכלל לא וירטואלי בו מעמדת פלוגה ג' מגולני עם המרה במסותיה - פנויין של אלנקות שמונת מתיה הטריים מאותו בית בבית ג'ביל בכסות החשך כי אם גם זאת של מי שבנה נשלח לבקו"ם באוטובוס, אבל מחזר לה בארון.

הנערים המטונחים בארטיילריה מול משגרי מרון א-ראס את זעמם ובני-גילם המפציצים יומם ולילה ממטוסייהם בשמי הקיץ הרותחים בבצל-בכ, בצור ודאחיה את קניה של משטמת-הסנורים צמאת-הדם והחובשים המחלצים תחת אש-תפת את רעיהם ונפגעים בהם עצמם, לא מן הים נולדו כי אם מאותו ערף שהוא כיום זירת-תזית לכל דבר ומתקפה וקשי-ערפה של אותה אמא שבצלמה וכדמותה בראה אותם.

כי שום גבורה אינה נולדת יש מאין ושום ענף אינו מנץ בלי שרשיו ואותו זרם-חלופין של חם היחד המתגלה בעתותיה הקשות של האמה הזאת הקמה משסעיה כאיש אחד פתאם נחשף בכל יפיה

של אהבת-אדם גולשת על גדותיה
החוקה מכל קטיושה וקסאם.

פתאם שומעים את מנגנון-האזעקה המצטלצל כמין רפלקס-כריזה פבלובי בו מנתץ את כל ממ"ד-קטניות-הנפש אותו אוכזר שבטי של שתפות-גורל. פתאם הערף קשה-הערף הזה יש בו, כמו איזה "דוקא" עז מכל צפירת סירנות, איזו אלכימיה, נס פלאי, מטמורפוזה בה עם שלם הופך למשפחה אחת.

פתאם כמו עור צפוד מקרע ומחלקת מתגהצים קמטי הריב והמדון בלטיפתן של אצבעות אותו שיאצו המעלה באוב מעמק האימה את הימים שבגדירי פרחי הטוב ששום בודלר לא יעלה על קצה הדעת את לבלובם הלא-צפוי כמו גשמי-קיץ של הערבות והגדיבות והאכפת.

גבורה איננה העדרו של כפור הפחד. היא כבוש וחבושו, כמו שטף-דם לפוף חוסם-עורקים מפלא ששמו תוחלת, שתינוקות באפלת המקלטים יונקים אותה, כבר מעתה, בין בום לבום, כחלב-אם, כמין זריקת-חסון מורשת שבה מכתב ה-D.N.A ששמו עז-רוח את החצפה להיות, להיות ולא לחדל...

ב. החיילים שלא חזרו על רגליהם משדות הקרב

לחיילי הסדיר, המילואים, המשפחות
השכולות וכל מפגיני המחאה

החיילים שלא חזרו על רגליהם משדות הקרב
כי אם נשאו בין הגבעות הבוערות
צמודי חוסם-עורקים בידי חובש שהוא עצמו מקרב
לצלפיו של האויב בסערות-
קרבות מרזן-א-ראס, בינת ג'ביל ושאר שמותיו ואתריו
של מר המות ברכסים ובמדרון
עם החלוץ המתרחף באש את גופו נצרי
והחזרו באלנקה או בארון, -

החיילים אשר נתנו את היקר מכל יקר
על חרשותם של פוקקי אונם במוך
ששש שנים טמנו ראשם בחול הרהב העקר
של החפץ והבסדר והסמוך, -

החיילים שמלחמות הגנרלים לא מלאו
את ימ"חם ביום-פקדה ממש במאום
ואח"מי חלם שיכיו עכשיו על חטא ולא ילאו
(איש על חזה שונאו) לעד לא יחיו, -

החיילים המפלאים האלה, מלח המלחים
של ארץ-דם זו האכלת את יושביה
הם התשלום הכי מפקע על אבדנם של ערכים
שכמו מצוף בים - כל השומטם טובע.

הם התשלום המר מכל על דיאגנוזת העדרה
של מנהיגות-אמת, לא דילים וקומבינות,
ששום סליחות (גם באלול) לא יכפרו על שעה
לוא גם אחת בלבד, שבעטים תלפין עוד.

והם בעת גדול צדוקיה של תנועת המחאה
שאוי לה, אוי אם תתבובז לה אימפוטנטית
או תתפרק לה לגורמיה בלי לתפס כי השעה
קוראת לי ח, לתמורת-א מ ת אותנטית.

כמה עלגות הן המלים שבשפתנו
מול אלמותה של הדממה המרעימה
יותר מכל מטחי-כבוד בחלקותינו

הצבאיות, בהפער האדמה
בכל בתי-עלמין שלנו, יום ולילה
כלעותיו של איזה מלך לא-ידע-
שבעה בעמק מלכות האדס שלא די לה
ביצחקינו העולים לעקרה
מול תנחומינו הפוזבים לאב ואם, אשה או בן:
"שלא תוסיפו דאבה עוד לעולם"
שעה שכל כוויי השכול, כבפרול המתלבן,
שוב לא ידעו דבר אחר זולת אבלם.

כי אם רבים אנו תמיד סביב בור הקבר
הרי מיום-שנה לזה שאחריו
באים פחות - אמת מרה אבל נוקבת -
פצריקים הנמלטים משדה הקרב.

וחרף כל שירי-העם והמולדת
כל משפחה, ביגון בניה ובכים,
מיום ליום יותר פצועה, יותר בודדת
בעוד אנחנו נוהרים לשפת הים.

בעוד אנחנו, בבועה ההדוניסטית
של פאב או באר או מזללה או דיסקוטק
עוצמים עינינו בפומפי סומה, אוטיסטית
מול פצצת-זמנו של וויון מתקתק
אותות-חרים של סלם ריכטר המפגיע
והמתרה בנו כי איש אינו חסין
מענש אי קריאת הכתבת שהתריעה
על ה"מנא" וה"תקל" וה"פרסין".

החיילים שלא חזרו על רגליהם משדות הקרב
כי אם נשאו בידי חובש קרבי או חבר-
אחים לגדוד-או-לפלוגה בין אש נ"ט למארב
אל המסוק אשר המתין להם מעבר
לגיהנום - הם שנתנו את פציעתם או חייהם
במחיר חיינו החבים להם עד נצח
(אם יש מין נצח שכזה בשדות הזמן המתלהם
ומתרוקן כשעון-החול או דם מפצע)

את החובה לחיות אחרת, לא בבץ של עד עכשיו
של ראש קטן וברוך גדול אולי פי שנים
כי אם במלא אחריותו של עם עושה חושבים ושב
אל עצמותו שהיא דריכות פקחת עינים.

שהיא ההפך הגמור מהיות לא-שם-קצוץ
של אשליות שאננות וזחיחות-דעת
שאם אוכל בה קנה מדה נותר בה רק קנה רצון
עליו חולמת יד אויבנו הגודעת.

החיילים נכי-הגוף האלה, הם או חבריהם
שלעולם לא יודקנו יותר מכתבת
תאריכי מותם החקוקים על שיש מצבותיהם
ישזכרם יפריך תמיד את חק-הכבד, -

כל הפצועים או הגדועים שאין חלב משפיל לקלט
את העדרם שלעולם לא יעדר פה,
שאין תמורה להם ואין שוה-ערה לא במעלות-
קדושים ולא בתהום רגבם המדרדר פה
באת קברן, זה המציא להם מנוחה לא נכונה
לא בעתם, לא בגילם ולא בצדק,
הם, שמול פני המלחמה החזקה וחרונה
יצאו בשמה של אהבה בלתי נמדדת
לאותו ערף שהפך חזית מבהקת תוך שעות
ומסירותם לו היא גם אלפא גם אומגה,
זו שעליה משלמים בבנק הדם והדמעות
במזמנים של הנורא מכל: הרגע
בו מורדים הם לעיני אבות-אומרי-קדיש-על-בנם
שלא כסדר הדורות, אל בור פתות -
אני שואל עצמי אם אנו ראויים לקרבנם
ולא תמיד, אני מודה,
אני בטוח.